

VENDIM
Nr. 41, datë 10.10.2013

NË EMËR TË REPUBLIKËS SË SHQIPËRISË

Gjykata Kushtetuese e Republikës së Shqipërisë, e përbërë nga:

Bashkim Dedja	kryetar i Gjykatës Kushtetuese		
Vladimir Kristo	anëtar i	“	“
Sokol Berberi	anëtar i	“	“
Altina Xhoxhaj	anëtar e	“	“
Fatmir Hoxha	anëtar i	“	“
Gani Dizdari	anëtar i	“	“
Fatos Lulo	anëtar i	“	“
Vitore Tusha	anëtar e	“	“

me sekretare Blerina Basha, në datën 21.5.2013 mori në shqyrtim, në seancë plenare mbi bazë dokumentesh, çështjen nr. 14 Akti, që i përket:

KËRKUES: Kliton Vaso, i përfaqësuar nga av. Gentian Mete, me prokurë të posaçme.

SUBJEKTI I INTERESUAR: Banka Kombëtare e Greqisë, përfaqësuar nga av. Erinda Ballanca, me autorizim.

OBJEKTI: Shfuqizimi, si i papajtueshëm me Kushtetutën, i vendimit nr. 00-2012-1382(217), datë 3.5.2012 të Kolegjit Civil të Gjykatës së Lartë.

BAZA LIGJORE: Nenet 42, 131/f, 134/1/g dhe 134/2 të Kushtetutës së Republikës së Shqipërisë; neni 6 i Konventës Evropiane për të Drejtat e Njeriut; nenet 2, 6, 13 të Kodit të Procedurës Civile.

GJYKATA KUSHTETUESE,

pasi dëgjo i relatorin e çështjes, Vitore Tusha, mori në shqyrtim pretendimet me shkrim të kërkuarit dhe mbrojtësit të tij, që kërkojnë pranimin e kërkesës dhe prapësimet me shkrim të përfaqësuesit të subjektit të interesuar, që kërkojnë rrëzimin e kërkesës dhe, pasi bisedoi çështjen në tërësi,

VËREN:

I

1. Kërkuari ka punuar pranë Bankës Kombëtare të Greqisë, Dega Tiranë (*në vijim “NBG”*) nga data 12.7.2005, mbi bazën e kontratës së lidhur me shkrim, me afat të pacaktuar. Fillimisht, ai ka qenë në pozicionin e Drejtuesit të Degës Kryesore Tiranë, kurse pas datës 1.9.2007 në pozicionin e menaxherit të shitjeve, në Drejtorinë Administrative. Në datën 2.6.2008, NBG-ja i ka komunikuar atij zgjidhjen e kontratës së punës me efekt të menjëhershëm dhe largimin nga puna si rezultat i shkeljes së kushteve të kontratës dhe të normave të Kodit të Punës.

2. Për shkak të ndërprerjes së marrëdhënieve të punës, kërkuari i është drejtuar Gjykatës së Rrethit Gjyqësor Tiranë me kërkesëpadi, me objekt *“Detyrimin e të paditurit Bankës Kombëtare të Greqisë sh.a.-Dega Tiranë për të dëmshpërblyer paditësin Kliton Vaso me pagën e një viti pune, si rrjedhojë e zgjidhjes së menjëhershme dhe pa shkaqe të justifikuara të marrëdhënieve të punës; me dy paga mujore për mosrespektimin e afatit të njoftimit për zgjidhjen e marrëdhënieve të punës; si dhe me dy paga mujore për mosrespektimin e procedurës së zgjidhjes së marrëdhënieve të punës”*. Gjykata e Rrethit Gjyqësor Tiranë, me vendimin nr. 9953, datë 18.11.2008, ka vendosur pranimin e padisë sipas objektit.

3. Gjykata e Apelit Tiranë, mbi ankimin e paraqitur nga pala e paditur, NBG, me vendimin nr. 154, datë 3.2.2010, ka vendosur ndryshimin e vendimit të Gjykatës së Rrethit Gjyqësor Tiranë dhe rrëzimin e padisë si të pabazuar në ligj dhe prova.

4. Gjykata e Lartë, pasi ka marrë në shqyrtim në seancë gjyqësore rekursin e paraqitur nga kërkuari, me vendimin nr. 00-2012-1382, datë 3.5.2012, ka vendosur lënien në fuqi të vendimit të Gjykatës së Apelit.

II

5. **Kërkuari** i është drejtuar Gjykatës Kushtetuese, në datën 30.1.2013, me kërkesë për shfuqizimin e vendimit të Kolegjit Civil të Gjykatës së Lartë, duke pretenduar mosrespektimin e parimit të paanshmërisë, si element i së drejtës për një proces të rregullt ligjor, në aspektet e mëposhtme:

5.1 Procesi gjyqësor në Gjykatën e Lartë është zhvilluar në shkelje të nenit 72, pika 3 të KPC-së, që parashikon se gjyqtari është i detyruar të heqë dorë nga gjykimi i çështjes kur ai vetë ose bashkëshortja e tij janë në konflikt gjyqësor ose në armiqësi apo në marrëdhënie kredie apo huaje me njërin prej përfaqësuesve.

5.2 Në kundërshtim me kërkesat e nenit 73 të KPC-së, gjyqtarja M.F. nuk i ka paraqitur kryetarit të Gjykatës së Lartë kërkesë për heqje dorë, por ka marrë pjesë në gjykimin e çështjes edhe pse ndodhej në kushtet e ndalimit të gjykimin.

5.3 Fshehja e shkakut përjashtues nga gjyqtarja në përbërje të Kolegjit Civil, e ka ndryshuar rrënjësisht rolin dhe funksionin e gjykatës në dhënien e drejtësisë, pasi gjyqtarës M.F. i mungon *a priori* bindja dhe paanshmëria, si element i procesit të rregullt ligjor.

5.4 Po ashtu, vendimmarrja nuk ka respektuar kërkesat e nenit 484 të KPC-së, që parashikon se vendimi nënshkruhet nga të gjithë anëtarët, pasi nënshkrimi i gjyqtarës M.F. është i pavlefshëm.

6. Subjekti i interesuar, Banka Kombëtare e Greqisë, paraqiti me shkrim prapësimet e mëposhtme:

6.1 Procedurat për zgjidhjen e kontratës së punës kanë filluar nga Banka NBG, duke konsideruar si shkak të arsyeshëm shkeljen e detyrimeve kontraktore dhe humbjen e besimit ndaj kërkuesit, në referim të parashikimeve të nenit 153 të Kodit të Punës. Kërkuesi, në mënyrë të qëllimshme, nuk i përmend detajet e mosmarrëveshjes me punëdhënësin, por ngre një “problem” procedural.

6.2 Kërkuesi, i cili ka qenë i pranishëm gjatë procesit gjyqësor në Gjykatën e Lartë, nuk ka paraqitur asnjë pretendim në lidhje me përbërjen e Kolegjit Civil. Ndonëse ai ka qenë në dijeni të ekzistencës së kontratës së kredisë bankare, për të cilën ka dhënë vlerësime personale pozitive për shkak të pozicionit të punës, qëllimisht nuk e ka bërë të ditur faktin e pretenduar si shkak të njëanshmërisë së gjyqtarës M.F. në gjykim.

6.3 Kontrata e kredisë bankare midis gjyqtarës M.F. dhe bashkëshortit të saj, nga njëra anë, dhe NBG-së, nga ana tjetër, përbën një marrëdhënie institucionale kreditimi që nuk cenon asnjë të drejtë të kërkuesit, për vetë faktin se normat e kredisë janë të afishuara dhe publike për klientët. Po ashtu, nuk ka pasur trajtim preferencial për kredimarrësit, përkundrazi, norma e interesit të kredisë është rritur në datën 10.10.2009, pra përpara dhënies së vendimit të Kolegjit Civil të Gjykatës së Lartë.

III

Vlerësimi i Gjykatës Kushtetuese

A. Në lidhje me pretendimin për cenimin e parimit të paanshmërisë

7. Kërkuesi ka pretenduar mosrespektimin e parimit të paanshmërisë gjatë procesit gjyqësor të zhvilluar në Kolegjin Civil të Gjykatës së Lartë, duke argumentuar se një nga anëtarët e Kolegjit Civil të Gjykatës së Lartë, që ka vendosur lënien në fuqi të vendimit të Gjykatës së Apelit, ka qenë në kushtet e ndalimit të marrjes pjesë në seancën gjyqësore të shqyrtimit të rekursit, në referim të nenit 72, pika 3 të Kodit të Procedurës Civile (KPC). Sipas kërkuesit, ekzistenca e kontratës së kredisë nr. 9238/2755, datë 15.10.2007 dhe kontratës së hipotekës nr. 9239/2756, datë 15.10.2007, të lidhur midis gjyqtarës M.F. dhe bashkëshortit të saj, nga njëra anë dhe NBG-së nga ana tjetër, fakt për të cilin ai ka marrë dijeni në përfundim të procesit gjyqësor dhe dhënies së vendimit nga Gjykata e Lartë, përbën shkak objektiv të arsyeshëm për të besuar se gjykimi ka qenë i njëanshëm.

8. Subjekti i interesuar e ka prapësuar këtë pretendim të kërkuesit, duke argumentuar se ai ka qenë, paraprakisht, në dijeni të ekzistencës së kontratës së kredisë bankare për të cilën ka dhënë vlerësime personale pozitive për shkak të pozicionit të punës, por qëllimisht nuk e ka bërë të ditur faktin e pretenduar, si shkak të njëanshmërisë së gjyqtarës M.F., në gjykimin në Gjykatën e Lartë.

9. Gjykata, përpara se të shprehet mbi pretendimin e kërkuesit, çmon se duhet të vlerësojë bazueshmërinë e prapësimeve të subjektit të interesuar, NGB, në lidhje me shterimin e mjeteve nga ana e kërkuesit, në vështrim të nenit 131/f të Kushtetutës. Në këtë kuptim, Gjykata, në referim të Kodit të Procedurës Civile, që parashikon kushtet, kriteret dhe procedurat për përjashtimin e gjyqtarit (nenet 72-76), konstaton se “*procedura e dorëheqjes*” (neni 72), vihet në lëvizje nga gjyqtari që gjendet në kushtet e ndalimit, kurse “*procedura e përjashtimit*” (neni 74), inicohet nga palët në proces. Në rastin e parë, KPC-ja parashikon se gjyqtari është i detyruar të heqë dorë nga gjykimi i çështjes kur ekziston një nga shkaqet e parashikuara

shprehimisht në nenin 72 të KPC-së, midis të cilave renditet edhe rasti kur “ai/ajo vetë ose bashkëshortja e tij/saj janë në marrëdhënie kredie apo huaje me njërin prej palëve ose njërin prej përfaqësuesve” (pika 3). Kërkesa për heqjen dorë i paraqitet kryetarit të gjykatës përkatëse, i cili merr vendim, ndërkohë që përmbajtja e kërkesës u njoftohet palëve. Në rastin e dytë, Gjykata konstaton se secila nga palët mund të kërkojë përjashtimin e gjyqtarit në rastet kur dorëheqja e këtij të fundit është e detyrueshme. Kërkesa për përjashtimin nga pala e interesuar, duhet të paraqitet në sekretarinë e gjykatës ose menjëherë pas shpalljes së trupit gjykues që do të gjykojë çështjen. Po ashtu, kërkesa mund të paraqitet edhe më vonë, me kusht që pala të ketë marrë dijeni më vonë për shkakun e përjashtimit, por jo më vonë se tri ditë nga marrja dijeni.

10. Në vështrim të sa më sipër dhe, bazuar në aktet e administruara në dosjen gjyqësore, konkretisht procesverbali i seancës gjyqësore të datës 3.5.2012, Gjykata konstaton se kërkuesi dhe mbrojtësi i tij kanë qenë të pranishëm dhe nuk kanë parashtruar kundërshtime lidhur me përbërjen e trupit gjykues. Po ashtu, në dosje nuk gjendet e administruar ndonjë kërkesë për heqjen dorë nga ana e gjyqtarës M.F., paraqitur kryetarit të Gjykatës së Lartë, dhe as kërkesë e palës paditëse (kërkuetit) për përjashtimin e gjyqtarës M.F. nga përbërja e trupit gjykues. Madje, edhe në konkluzionet përfundimtare me shkrim të mbrojtësit të kërkuetit, të paraqitura gjatë seancës gjyqësore në Gjykatën e Lartë, nuk parashtrohet asnjë argument lidhur me pretendimin e mësipërm.

11. Në këto kushte, Gjykata vlerëson se, ndonëse subjekti i interesuar pretendoi pasjen dijeni, paraprakisht, të kërkuetit mbi ekzistencën e kredisë bankare për shkak të pozicionit të tij të punës pranë NBG-së, nuk paraqiti asnjë provë për të provuar këtë fakt. Për këto arsye, Gjykata arrin në përfundimin se kërkuesi i ka shteruar mjetet juridike në dispozicion, në kuptim të nenit 131/f të Kushtetutës dhe, për rrjedhojë, e vlerëson si të pabazuar prapësimin e subjektit të interesuar, NBG.

12. Duke iu rikthyer pretendimit të kërkuetit në lidhje me cenimin e parimit të paanshmërisë, Gjykata rithekson se ky parim nënkupton mungesën e paragjyqimeve nga gjyqtarët në lidhje me çështjen e shtruar përpara tyre dhe që ata të mos veprojnë në mënyrë të tillë që të ndihmojnë interesat e njëres prej palëve. Një gjykatë duhet të jetë e paanshme jo vetëm formalisht, por edhe në mënyrë të shprehur. E drejta për t’u gjykuar përpara një gjykate kompetente, të pavarur dhe të paanshme të caktuar me ligj kërkon që drejtësia jo vetëm duhet të bëhet, por ajo, gjithashtu, duhet të shikohet që bëhet (*shih vendimin nr. 38, datë 15.10.2007 të Gjykatës Kushtetuese*).

13. Respektimi i parimit të paanshmërisë duhet të verifikohet duke aplikuar testin *subjektiv*, që ka të bëjë me verifikimin e bindjes apo të interesit personal të një gjyqtari në një çështje të caktuar dhe testin *objektiv*, me të cilin shqyrtohet nëse gjyqtari ka ofruar garanci procedurale të mjaftueshme për të përjashtuar çdo dyshim legjitim të anshmërisë (*shih vendimet nr. 7, datë 11.3.2008; nr. 11, datë 2.4.2008; nr. 23, datë 4.11.2008 të Gjykatës Kushtetuese*). Veçanërisht për sa i përket kriterit të dytë, nëse ky kriter zbatohet për anëtarët e trupit gjykues, ai nënkupton se përveç sjelljes personale të çdo anëtari të trupit gjykues, duhet të provohet nëse ka fakte bindëse, të cilat vënë në dyshim paanshmërinë. Në këtë kuadër, edhe dukja e jashtme mund të ketë një farë rëndësie. Në përcaktimin nëse një çështje konkrete ka arsye logjike për të dyshuar se një gjyqtar nuk është i paanshëm, këndvështrimi i atyre që ankohen për diçka të tillë është i rëndësishëm, por jo vendimtar. Në fakt, vendimtare është nëse objektiviteti i këtyre dyshimeve është mjaftueshëm i bazuar (*shih vendimin e GJEDNJ-së në çështjen “Driza kundër Shqipërisë”, nr. 33771/02, datë 13.11.2007, §76*).

14. Në një çështje të ngjashme me atë në shqyrtim, GJEDNJ-ja, pasi ka analizuar fazat në të cilat ka kaluar zgjidhja e marrëveshjes së debisë midis bashkëshortit të një gjyqtareje të Gjykatës së Lartë me Bankën Kombëtare, ku kjo e fundit ka qenë palë e paditur në procesin gjyqësor të gjykuar prej gjyqtarës; po ashtu, pasi ka evidentuar veçoritë e procesit gjyqësor, veçanërisht kuorumin e vendimmarrjes në favor të Bankës Kombëtare me 3 vota pro (përfshi edhe gjyqtaren) dhe 2 kundër; duke nxjerrë në pah, si rezultat i kësaj analize, trajtimet preferenciale të Bankës Kombëtare ndaj bashkëshortit të gjyqtarës, përfitimet e tij financiare, por edhe duke e vlerësuar marrëdhënien e debisë në një kontekst më të gjerë (*shih §§39-41*), ka arritur në përfundimin se: “Bazuar në sa më sipër, të paktën në dukje ekziston një lidhje midis hapave të marrë nga gjyqtarja në favor të bashkëshortit të saj dhe përfitimeve të tij nga Banka Kombëtare. Gjykata nuk do të spekulojë nëse gjyqtarja pati ndonjë përfitim personal nga veprimet në fjalë dhe, po ashtu, nuk gjen arsye për të besuar se ajo ose bashkëshorti i saj patën ndonjë interes të drejtpërdrejtë në zgjidhjen e çështjes gjyqësore midis aplikantit dhe Bankës Kombëtare. Megjithatë, përfshirja e gjyqtarës në zgjidhjen e marrëdhënies së debisë, përfitimet e marra nga bashkëshorti i saj dhe lidhjet e tij me Bankën Kombëtare ishin të një natyre dhe shpeshësie të tillë, dhe ishin kaq afër në kohë me procesin e shqyrtimit të çështjes nga Gjykata e Lartë, sa

aplikanti mund të kishte frikë të arsyeshme se procesit i mungoi kërkesa për paanshmëri” (shih vendimin e GJEDNJ-së në çështjen “Pétur Thór Sigurðsson kundër Islandës”, nr. 39731/98, datë 10.7.2003, §45).

15. Në rastin konkret, Gjykata, nisur nga natyra e pretendimeve të kërkuarit, vlerëson se respektimi i parimit të paanshmërisë në gjykim duhet të ekzaminohet nga këndvështrimi i testit objektiv, pra nëse ekzistojnë fakte bindëse, të cilat ngjallin dyshim legjitim mbi njëanshmërinë e gjyqtarës M.F. gjatë procesit gjyqësor të zhvilluar në Kolegjin Civil të Gjykatës së Lartë. Në këtë kuptim, Gjykata çmon se duhet shqyrtuar nëse dyshimi i ngritur nga kërkuari mbi njëanshmërinë e gjyqtarës M.F., për shkak të ekzistencës së kontratës së kredisë bankare nr. 9238 Rep., nr. 2755 Kol., datë 15.10.2007 me Bankën NBG, është mjaftueshmërisht i provueshëm sa të cenojë në themel drejtësinë e vendimit të marrë në mënyrë unanime nga një koleg gjyqësor i përbërë nga pesë gjyqtarë.

16. Në këtë kuptim, Gjykata konstaton se gjyqtarët në përbërje të Kolegjit Civil të Gjykatës së Lartë kanë vendosur, me unanimitet, lënien në fuqi të vendimit nr. 154, datë 3.2.2010 të Gjykatës së Apelit, me arsyetimin, midis të tjerash, se: “*Pretendimet e paraqitura në rekurs kanë të bëjnë me analizën e provave që ka bërë gjykata e apelit, prandaj ato nuk përbëjnë objekt shqyrtimi në Gjykatën e Lartë, në bazë të nenit 472 të KPC-së.*”

17. Po ashtu, nisur nga kushtet e kontratës së kredisë bankare, e cila nuk rezulton të ketë trajtuar në mënyrë preferenciale kredimarrësit (gjyqtaren M.F. dhe bashkëshortin e saj), bazuar në normën e interesit të kredisë, e cila nga norma fillestare 5.25 %, në vitin 2007, është rritur në 8%, në vitin 2009, me kontratën shtojcë të datës 10.10.2009, normë që vazhdon të zbatohet edhe sot, gjithashtu, në mungesë edhe të provave të paraqitura nga kërkuari mbi përfitimin e favoreve nga kredimarrësit për shkak të pozicionit të tyre apo të interesave kredimarrëse, Gjykata arrin në përfundimin se paanshmëria objektive e gjyqtarës M.F. nuk lë shkas për dyshime dhe, për rrjedhojë, frika e kërkuarit mbi njëanshmërinë e saj gjatë procesit gjyqësor është e paarsyeshme dhe dyshimi i tij nuk mund të konsiderohet mjaftueshmërisht i bazuar për të vënë në diskutim vendimarrjen e Gjykatës së Lartë nga këndvështrimi i respektimit të standardeve kushtetuese.

18. Në përfundim, Gjykata vlerëson se pretendimi i kërkuarit për cenimin e një prej elementeve të së drejtës për një proces të rregullt gjyqësor, që lidhet me besueshmërinë e gjykatës për të qenë objektivisht e paanshme në perceptimin e publikut, nuk duhet pranuar.

PËR KËTO ARSYE,

Gjykata Kushtetuese e Republikës së Shqipërisë, në mbështetje të nenit 131, shkronja “f”, dhe nenit 134, pika 1, shkronja “g” të Kushtetutës; neneve 72 dhe 77 të ligjit nr. 8577, datë 10.2.2000 “Për organizimin dhe funksionimin e Gjykatës Kushtetuese të Republikës së Shqipërisë”, me shumicë votash,

VENDOSI:

- Rrëzimin e kërkesës.

Ky vendim është përfundimtar, i formës së prerë dhe hyn në fuqi ditën e botimit në Fletoren Zyrtare.

Anëtarë pro: Vladimir Kristo, Gani Dizdari, Fatmir Hoxha, Altina Xhoxhaj, Vitore Tusha, Fatos Lulo

Anëtarë kundër: Bashkim Dedja (kryetar), Sokol Berberi

MENDIM PAKICE

Për arsye se nuk ndajmë të njëjtin qëndrim me shumicën, lidhur me përfundimin e arritur në këtë çështje dhe argumentet mbi të cilat mbështetet ky qëndrim, e çmojmë të rëndësishme të dalim me mendim pakice.

Nëpërmjet arsyetimit të saj, shumica ka konkluduar se paanshmëria objektive e gjyqtarës M.F. nuk lë shkas për dyshime dhe, për rrjedhojë, frika e kërkuarit mbi njëanshmërinë e saj gjatë procesit gjyqësor është e paarsyeshme dhe dyshimi i tij nuk mund të konsiderohet mjaftueshmërisht i bazuar për të vënë në diskutim vendimarrjen e Gjykatës së Lartë nga këndvështrimi i respektimit të standardeve kushtetuese (shih paragrafin 17 të vendimit). Për pasojë, shumica nuk e ka pranuar pretendimin e kërkuarit në lidhje me cenimin e parimit të paanshmërisë së gjykatës.

Nuk pajtohem me këto përfundime, ndaj në vijim do të parashtrojmë argumentet për qëndrimin tonë, të ndryshëm nga ai i shumicës.

Shumica, në çështjen konkrete, bazuar në standardet e vendosura nga jurisprudenca kushtetuese, e ka vlerësuar respektimin e parimit të paanshmërisë në gjykim nga këndvështrimi i testit objektiv, që nënkupton verifikimin e ekzistencës së fakteve bindëse, të cilat ngjallin dyshim legjitim mbi njëanshmërinë e gjyqtarës gjatë procesit gjyqësor në Gjykatën e Lartë (*paragrafi 15 i vendimit*). Ajo u është referuar dispozitave procedurale civile, konkretisht, ndër të tjera, nenit 72/3 të KPC-së, i cili sanksionon, si një nga shkaqet kur gjyqtari është i detyruar të heqë dorë nga gjykimi i çështjes, rastin kur ai/ajo vetë, ose bashkëshortja e tij/saj janë në marrëdhënie kredie apo huaje me njërën prej palëve (*prg. 9 i vendimit*). Për pretendimin e ngritur në lidhje me cenimin e parimit të paanshmërisë, shumica, pasi ka konstatuar se nuk rezulton që kontrata e kredisë bankare të ketë trajtuar në mënyrë preferenciale gjyqtaren, si kredimarrëse, dhe mungesën e provave të paraqitura nga kërkuesi në lidhje me përfitimin e favoreve nga ana e saj, për shkak të pozicionit, ka arritur në konkluzionin, ndër të tjera, se dyshimi i kërkuesit nuk mund të konsiderohet mjaftueshmërisht i bazuar (*prg. 17 i vendimit*).

Në ndryshim nga shumica, çmojmë se, në rastin konkret, ka vend për dyshime të arsyeshme dhe mjaftueshmërisht të bazuara, në drejtim të cenimit të paanshmërinë së gjykatës, në aspektin objektiv. Gjykata, në praktikë të vazhdueshme, ka theksuar rëndësinë e gjykimit nga një gjykatë e paanshme, me qëllim respektimin e të drejtave të palëve gjatë gjithë procesit, i cili ka të bëjë kryesisht me përbërjen e trupit gjykues. Gjykatat duhet të jenë të kujdesshme dhe të marrin parasysh veçanërisht problemin e përbërjes së trupit gjykues, në mënyrë që të mënjanohen nga gjykimi i çështjes gjyqtarët që nuk kanë garancitë e kërkuara për paanshmëri objektive. Në shtetin e së drejtës, kjo kërkesë merr rëndësi të veçantë në funksion të besimit në dhënien e drejtësisë që duhet të krijojnë në çdo rast, në shoqërinë demokratike, jo vetëm palët në gjykim, por çdo qytetar i thjeshtë. Ligjshmëria e rolit të gjyqtarit varet jo vetëm nga qenia e tij, por dhe nga shfaqja e tij i paanshëm dhe i pavarur, duke qenë se roli i tij gjatë gjykimit duhet të jetë pasiv dhe *super partes* (*shih vendimet nr. 11, datë 5.4.2013 dhe nr. 23, datë 4.11.2008 të Gjykatës Kushtetuese*).

Në një çështje të ngjashme me rastin konkret, të cilës i është referuar edhe shumica, GJEDNJ-ja ka nënvizuar se, sipas testit objektiv, duhet të provohet nëse ka fakte bindëse të cilat vënë në dyshim paanshmërinë e gjyqtarit. Për pasojë, çdo gjyqtar, ndaj të cilit ekziston një arsye legjitime që krijon dyshim në drejtim të mungesës së paanshmërisë, duhet të dorëhiqet. Vendimtare është nëse ky dyshim mund të konsiderohet si objektivisht i justifikuar (*shih Pétur Thór Sigurðsson kundër Islandës, aplikimi nr. 39731/98, datë 10.7.2003; § 37*). Më tej, po në këtë çështje, pasi ka vlerësuar se kontributi financiar për pagimin e borxhit të të shoqit ndaj bankës ishte i konsiderueshëm dhe i domosdoshëm (§42) GJEDNJ-ja ka konkluduar (§ 45) se “përfshirja e gjyqtarës në pagimin e borxhit, favorët e përfituara nga bashkëshorti i saj dhe lidhjet e tij me bankën ishin të një natyre dhe shkalle të tillë dhe ishin aq afër në kohë me shqyrtimin e çështjes në Gjykatën e Lartë, sa që aplikanti mund të kishte dyshime të arsyeshme se asaj i mungonte paanshmëria e nevojshme (*shih, mutatis mutandis, Holm kundër Suedisë, gjykimi i 25 nëntor 1993, Seria A nr. 279-A, fq 15-16, § § 32-33*).

Në rastin në shqyrtim, nga të dhënat faktike, rezulton se gjyqtarja është në marrëdhënie kredie me subjektin e interesuar (NBG), sipas kontratës së kredisë bankare nr. 9238 Rep., nr. 2755 Kol., datë 15.10.2007. Vlera e kredisë, objekt i kësaj kontrate, përbën një shumë substancialisht të konsiderueshme, e cila nuk mund të mos merret parasysh në këndvështrim të raportit që ekziston midis gjyqtarës dhe NBG-së, si dhe të interesave reciproke të tyre për shkak të kësaj marrëdhënieje kredie. Nuk mund të përjashtohet kategorikisht gjendja e gjyqtarës përpara një lloj presioni në gjykimin e çështjes, si pasojë e marrëdhënies së kredisë, shumave të konsiderueshme të kredisë së marrë dhe asaj të pashlyer ende në kohën e gjykimit, faktorë të cilët nuk mund të neglizhohen në këtë rast. Për këto arsye, dyshimi i kërkuesit se trupi gjykues nuk ka ofruar garanci në drejtim të paanshmërisë në gjykim, është i përligjur nga pikëpamja objektive.

Bazuar në sa më sipër, çmojmë se, në rastin në shqyrtim, pretendimi i kërkuesit për cenimin e së drejtës së tij për t’u gjykuar nga një gjykatë e paanshme, në aspektin objektiv, është i bazuar, ndaj dhe kërkesa e tij duhet të pranohej nga Gjykata.

Anëtarë: Bashkim Dedja (kryetar), Sokol Berberi